

یکی مثل ما

ضمیمه نوجوان

شماره ۷ ■ ۲۲ اسفند ۱۳۹۸

نوجوان
جام جم

میترا باباعی

محمد علی

فاضل نیا

علاوه بر داشتن

همه روحیاتی

که با خواندن

مصاحبه اش

متوجه می شوید

خیلی هم درونگرا

بود. عاقبت

هم اجازه نداد

عکسش را

بگیریم

۴

بیخشد شما؟

بازگازخور

فکر می کنم همه ما حداقل یک بار تجربه این را داشته ایم که شب تا صبح بیدار بمانیم و چشمان مان از شدت خستگی و درد در حال ترکیدن باشد و سرانگشتان مان از بس که دکمه های کیبورد و موس را کلیک کرده زق زق کنند. بعضی هایمان در حد چند روز و تهش چند ماه درگیر این بازی ها بوده ایم و بعد هم به هزار و یک دلیل کنار گذاشته ایم؛ اما بعضی ها هستند که اساسا بازی خور هستند! بله، بازخورا

از کجا شروع شد

شخصیت امروز ما هم یکی از همین بازیخورهاست؛ محمد علی فاضل نیا ۱۵ ساله. محمد علی ما اکثر اوقات فراغت خودش را به بازی اختصاص می دهد، معمولاً آخر هفته هایش هفت هشت ساعتی را پای رایانه و بازی هایش می گذارد البته در روزهای مدرسه کمتر تا به درسش لطمه نخورد. او از آنهایی است که به کنسول کلا اعتقادی ندارد؛ به نظرش تا وقتی که رایانه و بازی های (ایمولیتور) (شبیه سازی بازی های کنسولی بر رایانه) هست کنسول معنایی ندارد. علاقه به بازی در او از ده سالگی با بازی Minecraft شروع شد و همین طور پیش رفت و رفت که الان بازیخور حسابی ای برای خودش است. کلا زیاد برایش مهم نیست چه نوع بازی ای انجام دهد اما همیشه به این موضوع دقت دارد که بازی هایش منافاتی با سن و اعتقاداتش نداشته باشد و خب در بازی کردن این خط قرمز اوست.

اعتیاد

شنیدید میگن طرف رفته تو عالم هپروت؟ انگار طرف از دنیا کنده میشه و میره تو حال خودش. توی علم روان شناسی به این میگن تخدیر! بعضی وقت ها بازی ها به همین کاری با آدم ها می کنه. محمد علی می گوید خوب است که برای چند ساعتی با بازی مشکلات دنیای حقیقی را کنار بگذاریم؛ اما قرار نیست که بازی صورت مساله را پاک کند. فرد باید بعد از این که با بازی حالش کمی بهتر شد برود و به حل مشکلش فکر کند. یعنی که دنیای حقیقی را از دنیای مجازی و بازی کاملاً جدا کند.

ولخرجی ممنوع!

دیدید که بعضی ها هر ماه یه عالمه تومن خرج میکنند برای بازی خریدن؟ محمد علی میگو که خرج زیادی برای بازی ها اصلاً خوب نیست ولی بعضی ها حتی برای عوض کردن شکل کاراکتر بازی شان یه ۲۰۰ هزار تومان خرج میکنند! او با این کارها موافق نیست اما به قول خودش او که زن و بچه ندارد که بخواهد پولش را خرج زندگی کند، پس مبلغ معقولی را که نهایتاً ۵ هزار تومان در ماه می شود، برای بازی خرج می کند.

کدام بازی؟!

از نظر محمد علی بازی ای خوب است که بتواند فرد را به آرمان هایش نزدیک تر کند یا حتی یک فایده ای برای فرد داشته باشد، مثلاً آن بازی برای تمرین تمرکز باشد یا دارای پیام های اخلاقی درستی باشد. اما بعضی از بازی ها هستند که مستقیم یا غیرمستقیم می خواهند فکر و عقایدشان را به خورد بازی کننده بدهند؛ و حتی گاهی ایران ستیزی و اسلام ستیزی را به وضوح می توان در آنها دید. مثلاً سبکی که در این روزها خیلی محبوب شده است سبک battleroyal هست. کلا در این بازی ها هرکسی زنده بماند برنده است! و فکر نمی کنم که نیازی باشد که توضیح دهم چرا این بازی ها بد است، او می گوید که اگر یک روزی فقط اجازه داشته باشد که یک بازی انجام دهد، آن بازی قطعاً world of warcraft است.

شوخی یا جدی؟!

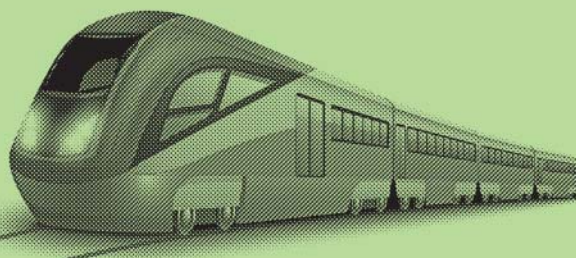
یک سری کده و اپیکسل هایی بر روی صفحه نمایش به وجود می آورد که این بازی ها را نشان می دهد. و تمام اینها برای تفریح است نه این که انسان از اولویت های دیگرش بزند. برای همین محمد علی هم زمانی که می بیند یک بازی اضطراب و نگرانی بیش از حد به او می دهد آن بازی را ادامه نمی دهد. اصلاً اعتقاد دارد که یا باید بازی کردن با آنها را متوقف کند یا باید تفکرش را نسبت به آن تغییر دهد. البته می گوید که بعضی از بازی ها با این که مبارزه ای نیستند و خشونت ندارند بیشتر اعصاب آدم را تحریک می کنند خلاصه توصیه اش این است که بازی را اصلاً جدی نگیریم.

هدف

او همان طور که به بازی های خارجی را توجه می کند، بازی های ایرانی را هم دنبال می کند. مثلاً به «انگاره» که یک بازی ایرانی هست اشاره کرد و گفت جزو بازی هایی است که چه ایرانی ها و چه خارجی ها بازی کنند حتما خوششان می آید. این بازی سبک پازل دارد و معیارش کشفیات خواجه نصیرالدین طوسی است و هنر اسلامی در آن ترویج شده است. اما همچنان بازی های خوب ایرانی کم است زیرا با توجه به این که صنعت بازی سازی در کشور ما چند برابر دیگر صنایع درآمد دارد، در ایران چندان حمایتی از بازی سازان نمی شود. اگر او بخواهد روزی بازی ای بسازد، با سبک داستانی آن را به جلو می برد و خیلی برایش فرهنگ سازی در بازی مهم است و می خواهد برای ترویج هنرهای ایرانی - اسلامی آن بازی را بسازد. محمد علی راه زندگی اش را از همین کلاس دهم ریاضی اش قدم به قدم مشخص کرده، می خواهد در ابتدا مهندسی امنیت اطلاعات بخواند و بعد هم به حوزه علمیه برود. بازی را هم البته در کنار تمامی این اهداف داشته باشد و کلاً اوقات فراغتش را با بازی پر کند، اما همین الان هم این طور نیست که اگر بازی را از او بگیرد جایگزینی برایش نداشته باشد، با این حال همیشه ترجیحش بازی است.

یک تأخیر سومند

توی صف نانوائی؛ در حال انتظار برای آمدن اتوبوس؛ توی پارک وقتی نیم ساعتی زودتر از دوستان رسیده اید؛ توی این موقعیت ها چه می کنید؟ لازم نیست چیزی بگویید خودم می دانم این گوشی های هوشمند برایتان وقت درست و حسابی باقی نمی گذارند. تازه اگر تأخیر

اتوبوس یا دیر آمدن دوستان عصبانی تان نکنند و شروع نکنید به غرغر کردن! اما من درست وقتی که چهار ساعت تمام توی قطار منچستر به لندن، معطل نشسته بودم، فکرم را متمرکز کردم روی یک ایده. ایده ای که خیلی زود به یک کتاب پرفروش تبدیل شد.